

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Σάββατον 19 Ἰανουαρίου 1919

ΑΡΙΘ. 6 (616)

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Ἄς μοῦ ποῦνε πὼς δὲ σκαμπάζω διόλου ἀπὸ λαϊκὴ ψυχολογία μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ διμαρτυρηθῶ γιὰ μιὰ σκηνὴ ποῦ εἶδα τὸ προπερασμένο Σάββατο νὰ ξετυλίγεται μέσθ' στὴν ὁδὸ Σταδίου. Ἰτανε τέσσερις ἡ ὥρα κ' ὁ δρόμος γιομάτος κόσμος ὅταν εἶδαμε νάνεβραϊνὴ τὴν ὁδὸ Σταδίου στρατὸς. Μπροστὰ ἐρχότανε ἓνας ἀξιωματικὸς καββάλα, τὸ κορμί του τσακισμένο πάνω στὸ ἄλογο σὰν κουρασμένο. Στὴν ἀρχὴ νομίσαμε πὼς εἶτανε δικοὶ μας ποῦ θὰ γυρίζανε ἴσως ἀπὸ γυμνάσια ἢ ἀπὸ κανένα περιπάτο. Μὰ ὄχι, εἶτανε Βούλγαροι αἰχμαλίωτοι. Τοὺς εἶχανε σὲ τετράδες καὶ μπροστὰ τοὺς εἶχανε τοποθετήσει ἓνα νεαρὸ Βούλγαρο ἀξιωματικὸ γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγᾷ. Οἱ στρατιῶτες βιδίζανε ἀδιάφοροι σὰ νὰ μὴ νοιῦθανε μὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶτανε σκοτεινὸ κ' ἡ μιὰ του. . . Ἄ. Δὲ θὰ τὴν ξεχάσω τὴ ματιά του. . . Θολή, σκοτεινὴ ἔδειχνε τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἔπασχε, ποῦ πονοῦσε καὶ διψοῦσε ἐκδίκηση. . . Τὴ συνοδεία τὴ θλιβερὴ τὴν ἔκλεινε ἓνας ἄλλος ἀξιωματικὸς, καββάλα κ' αὐτός. Δὲν ἔλειπε παρὰ ἡ μουσικὴ. . . . Τὸ θέμι γιὰ μένα εἶτανε θλιβερό. Κοίταξα γύρο. Ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα ψυχρὸς, ἀδιάφορος, σχεδὸ μὲ λύπη. Λοιπόν. Ὅποιοι κ' ἂν ἔδωσαν τὴ διταγὴ αὐτὴ, νὰ περάσουνε τοὺς δυστυχημένους αὐτοὺς ἀνθρώπους μέσα ἀπὸ τὸν κεντρικώτερο δρόμο τῆς Ἀθήνας, δὲν εἶναι ἄνθρωπος συγχρονισμένος. Διαμαρτύρομαι ὄχι σὰν Ἕλληνας μὰ σὰν ἄνθρωπος. Σὲ τέτοιες στιγμὲς σβήνει κάθε φυλετικὴ διαφορὰ καὶ μένει μόνη ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, ἡ μιὰ κ' ἡ αἰώνια, ποῦ πονεῖ καὶ φωνάζει. Ὅ,τι ἔγινε, εἶτανε μιὰ διαπόμπη σὲ ἀνθρώπους ποῦ πολεμήσανε γιὰ τὴν πατρίδα τους, γιὰ τὰ ἰδανικά τους, ἀδιάφορο ἂν τὰ ἰδανικά τους αὐτὰ εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά μας. Ὅταν ἔχουμε τὴν ἀξίωση νὰ μᾶς παίρνουνε οἱ ἄλλοι γιὰ πολιτισμένους, πρέπει νὰ ἔχουμε τὴ δύναμη νὰ δίνουμε ἐμεῖς πρῶτοι τὸ καλὸ παράδειγμα. Αὐτὸ θὰ μᾶς ἀνυψώσῃ ὡς ἔθνος, αὐτὸ θὰ δεῖξῃ τὴν ὑπεροχὴν μας ἀπέναντι

στοὺς γειτόνους μας. Ὅχι. Τέτοια θεάματα δὲν τονώνουνε πιά σήμερα τὸ αἶσθημα ὅπως εἶναι ἔτοιμοι νὰ μοῦ ἀντιτάξουνε οἱ κάπληλοι τοῦ εὐκόλου πατριωτισμοῦ. Αὐτὰ γεννοῦνε τὸ μῖσος, τὸ μῖσος τὸ αἰώνιο, τὸ ἀσβηστο. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σὰ θὰ γυρίσουνε μὰ μέρα στὴν πατρίδα τους, θὰ σκορπίσουνε τὸ μῖσος ποῦ θὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴ τους. Ἄς τὸ καταλάβουμε πιά. Φτάσαμε σὲ μιὰν ἐποχὴ ποῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καλλιιεργεῖται τὸ μῖσος ἀνάμεσα στοὺς λαούς. Οἱ λαοὶ δίνουνε σήμερα τὰ χέρια, θέλουνε νὰ ζήσουνε στὸ μέλλο σὰν ἀδέρφια. Οἱ τεχνητοὶ φραγμοὶ ποῦ ἐπινοήσανε ἀπὸ αἰῶνες ὅσοι ἔχουνε συφέρο νὰ διαιωνίσουνε τὴ διαίρεση καὶ τὸ μῖσος, γκρεμίζονται μέσα στὸ ἀνάθεμα τῶ λαῶν. Ἡ τρικυμία μαίνεται κ' ἡ θάλασσα μουγκρίζοντας φτύνει τοὺς ἀφρούς τῆς πάνω στοὺς φαγωμένους βράχους. Ἐνα φῶς γλυκοροδίζει στὸν ὀρίζοντα, ἓνα φῶς ποῦ τὸ καρτερεῖ καὶ τὸ διψαεῖ ἀπὸ αἰῶνες ἡ κουρασμένη ἀνθρωπότητα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

A. SAMAIN

ΣΙΩΠΗ . . .

Ἡ σιωπὴ τριγύρω μας πλέκει θαμπὸ στεφάνι.
Τὸ λίγο φῶς τὰ μάτια σου γλυκύτερα τὰ κάνει.
Ἄφησε τὴν καρδοῦλα μου στὰ πόδια σου νὰ γιάνη.

Χυμένα τὰ μαλλάρια σου στολίζουν τὸ κεφάλι
καὶ κάτω ἀπ' τὸ χρυσάφι τους ὄμοις λευκὸς προβάλλει,
γλιστρώντας ἀπ' τοῦ ἀνοιχτοῦ χιτῶνα τὴν ἀγκάλη.

Ἡ ὀμίλια εἶνε χρυσεῖα, σὰν μένουσι δυὸ μονάχοι.
Μὰ ἡ σιωπὴ ἔχει γλυκεῖα ἀκόμα ὅταν θὰ λάχῃ
ὁ ἔρωτας τις δυὸ καρδιὰς πλημμυρισμένες νᾶχη.

Εἶνε βραδυές, μ' εὐγενικὴν ἀγάπην ὑρασμένες,
βραδυές ποῦ κάνουν τι ψυχὲς τις πολυπικραμένες,
σὰν μιὰ κλωστή νὰ τις κρατῇ στὰ σώματα δεμένες.

Εἶν' ὄρες ποῦ δὲ φέρουνε παρὰ τὸ στεναγμό,
καὶ τότε ὄλοι τοῦ Χάροντα ποδοῦν τὸ λυτρωμὸ
μέσα σὲ κάποιον ἀτέλειωτον ἀγκάλιασμα θερό.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας, τάπαλό, σὲ λίγο θὲ νὰ σβύσῃ.
Ἀπὸ τῶν ῥόδων τις ψυχὲς μωσχοβολᾷ ἡ Φύση.
Ὁ Χρόνος δὲ θὰ βαρεθῇ τις ὄρες νὰ χτυπήσῃ.

ὦ! Νᾶφευγε τώρα κανεὶς χωρὶς πιά νὰ γυρίσῃ,
ὦ! Νᾶφευγε πρὶν ἢ Ἀγῆ τὸν οὐρανὸ φωτίσῃ.
Τώρα ποῦ καὶ τὰ χέρια του μ' ἀγάπη ἔχουν γεμίσει.

ὦ! Νᾶφευγε χωρὶς νὰ πῆ τοῦ πόνου τὸ ποτήρι,
ποῦ θὰν τοῦ δώσῃ ὁ Χωρισμὸς ἀπὸ πικρὸ κροντήρι,
τὴν ὥρα ποῦ λιπόψυχος τὰ πόδια του θὰ σέρῃ. . .

(Μετ. Κ. Ι. Θ.)